

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quòd Chosroes vbi cōtra Romanos Adarmanem ducem miserat, qui illos
magnis multisque cladibus affecit, ipse Nisihim profectus est. Caput IX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

cessit, ducem Vardane, qui apud eos tum ob generis & honoris splendorem, tum ob peritiam rei militaris facile primas obtinuit. Itaque Iustinus, Chosroem his de rebus eum insimulantem hac oratione repulit: præfinitum pauci tempus effluxisse, nec fas esse, ut Christiani Christianos in tempore belli ad se confugientes desertos esse patiantur. Atque Iustinus, tametsi istud dedit responsum Chosroi, tamen ad bellum gerendum neutiquam se parat, sed consuetis delitijs tenetur iiretitus, omniaq; suæ voluptati postponit.

De Martiano duce, & obsidione Nisibis.

Caput VIII.

INterea Martianum, cognatum suum, mittit ducem in Orientem: cui neque exercitum aptum ad præliandum, neque res alias ad bellum gerendum necessarias suppeditat: Qui non sine aperto discrimine, & extremo de summa rerum periculo petit Mesopotamiam, ductis secum per paucis militibus, iisque inermibus: inter quos habuit & fossores & bulcos nonnullos ex numero vestigalium exemptos. Leuem igitur pugnam circiter Nisibin contra Persas quosdam instituit, reliquis Persis nondum ad arma paratis: atque superiores adeptus, obsidet civitatem. At Persæ ne portas quidem occludere operæ prætium putarunt, sed exercitum Romanum turpissimis affectum contumelijs penitus contemnere visi sunt. Ac quanquam multa alia prodigia calamitates futuras portendentia visa fuere, inter cætera tamen in ipso belli initio, Vitulus recens editus visus est, qui duo capita habuit ex vna ceruice excre-scentia.

Quòd Chosroes vbi cõtra Romanos Adaarmanem ducem emiserat, qui illos magnis multisque cladibus affecit, ipse Nisibim profectus est.

Caput IX.

CHosroes verò, vbi satis ad bellum gerendum instructus fuit, Adaarmanem aliquousque perductum trans Eu-phratem qui in ditione sua erat, mittit cum exercitu: qui eius iussu in fines imperij Romani per urbem, quæ Circesium dicitur, irrumpit. Circesium autem est urbs Romanis oppor-

oportunitissima, in extremis oris ditionis Romanæ sita: quæ non solum mœnibus firmè munita est ad immensam altitudinem erectis, verùm etiam Euphrate, & Abora fluuijs circumdara, & ab eisdem velut insula facta. Deinde ipse Tigrem fluuium vna cum copijs suis transgressus Nisibin recta contendit. Quæ res gestæ diu Romanos latuerunt, adeo vt Iustinus fame Chosroem aut mortuum esse, aut ad extremum spiritum edendum venisse loquenti, fidem adhiberet, iniquoque animo & grauius ferret obsidionem Nisibis tardatam esse, misisseque quosdam qui Martianum incitarent, & clauis vrbs quàm primum ad ipsum adferrèt. Verum vbi res minime procedit, sed Iustinus grauem subit turpitudinis & infamiæ notam, propterea quod in tanta & tam ampla vrbe obsidenda, cum tam abiecto præsertim exercitu rem, quam nullo modo conficere poterat, tentare videbatur, primum de ea sit certior Gregorius episcopus Antiochiæ. Nam huic episcopus Nisibis amicissimus fuit, magnis muneribus ab eo donatus, & propterea cum insanam Persarum contumeliam contra Christianos admissam, qua semper ferè premebantur, ægrè admodum pateretur, & magnopere cuperet ciuitatem, cuius ipse fuit episcopus in ditionem Romanorum venire, omnia, quæ extra fines Romanorum circiter Nisibin gerebantur, significauit, opportuneque exposuit. Quæ quidem Gregorius illico ad Iustinum retulit, eique quàm celerrimam declarauit Chosrois incursionem. At verò ille in consueta rum voluptatum sordibus volutatus Gregorij literis neque animam attendere, neque fidem habere voluit, illud duntaxat verum arbitratus, quod ipse in animum induxerat. Nam hominum intemperantium & luxu perditorum consuetudinem imitabatur, in quorum animis sicut ignauia insita est, ita de prospero rerum euentu nimis magna fiducia, & si quid contra ipsorum voluntatem acciderit, ei nolunt vlllo modo fidem adiungere. Itaque scribit Gregorio, resque ad se relatas, quasi omnino veræ non sint, reijcit. Quod si veræ sint, Persas non ante suos, obsidionem occupaturos: sin autem ante occuparèt, cum magno suo malo discessuros. Deinde mittit Acacium, hominem superbum & contumeliosum ad Martianum cum hoc mandato, vt si Martianus alterum pedem in ciuitatem ante in-

tulif-

rulisset, honoris sui gradu eum abdicaret. Quod quidem factum est ab eo sedulo, idque non sine reip. detrimento, quò imperatoris mandato inferuisset. Nam profectus ad castra Romanorum, Martianum extra fines imperij versantem insciente exercitu spoliat dignitate. Prefecti autem manipulares, & ceteriones, vbi peractis vigilijs didicerant ducem suum de honoris gradu dimotum, copias non vltius ducunt, sed clam se inde subducentes, sparsi fugiunt, obsidione cum omnium irrisione dimissa. Adarmanes igitur, qui Persarum & Schenetarum barbarorum satis magnum & validum habebat exercitum, Circesium præteriens, res Romanorum incendio, occisione, & alijs omnibus vastationis generibus populatur, nec quicquam clementia omnino vel cognitione complexus est, vel factis declaravit. Capit castella, & pagos multos, nemine propterea repugnante, primum quòd copiae Romanæ nullum ducem habuere: deinde, quòd militibus circiter Daras à Chosroo circumclusis, populationes agrorum, & incursiones absque vlllo timore fiebant. Inuadit porrò Chosroes Antiochiam per suos duntaxat milites (ipse nãq; eo nō venit) qui præter omnem spem inde fuere repulsi: cum tamen nemo, vel pauci admodum in ciuitate remanerent, cumque episcopus inde fugisset, secumque eduxisset sacrum ecclesiae thesaurum, propterea, quòd magna pars muri ceciderat, & populus, vt fit in eiusmodi præsertim temporibus, seditione conflata nouis rebus studebat: quibus fugientibus vrbs deserta relicta fuit, neque quisquam erat, qui vel ad machinas vllas contra hostes fabricandas, vel ad eisdem vlllo modo resistendum animum intenderet.

*Vide sequens
capit.*

De Apamea & Daras expugnatione.

Capit X.

Postea verò q̄ hic conat⁹ Adaârmani minime successit ex sententia, vrbe, quæ olim Heraclea, postea autè Gagalica nominata est, incensa, Apamea, quâ Seleucus filius Nicanoris habitatoribus compleuit, ciuitatē quondā beatā, tēporis tamen diuturnitate multū diminutā & prope labefactatā, iter capit. Ac cū vrbe, quibusdā pactis cōditionibus